

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Józs 5,9a.10-12 – 2Kor 5,17-21 – Lk 15,1-3.11-32

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Nagyböjt 4. vasárnapja az Örvendezés vasárnapja. Az Egyház ezt a napot a kiengesztelődés napjaként ünnepli. Ennek az az üzenete, hogy az Isten mindig kész a megbocsátásra, az Isten mindig felajánlja a megbocsátó jóságát nekünk, embereknek. És aki visszatalál az Istenhez és Istennel való kapcsolatában megújul az élete, ez az ember végeredményben a bűnös múltját maga mögött hagyja, és ez ok az ünneplésre.

Valójában minden vasárnap kiengesztelődés napja, hiszen azért jövünk ide, mert mindannyian bűnösök vagyunk, egyikünk sem tökéletes. És ha sikerül megújítani az életünket az Istennel való találkozásban, akkor minden okunk megvan az ünneplésre, ezért minden vasárnap az ünneplés a bűnbánat imával kezdődik, következésképpen minden vasárnap az örvendezés, az ünneplés vasárnapja kellene, hogy legyen. Próbáljuk meg ezt, minden vasárnap legyen egy találkozás az Istennel és mérjük fel magunkban, milyen is az életünk útja, mert azért mindegyikünkben ott bujkál, ott rejtőzködik egy tékozló fiú, és ha sikerül az embernek az Isten közelébe kerülni, akkor van okunk arra, hogy ünnepeljünk. A keresztény közösség ünneplő közösség, akár még így is mondhatnám, a vigadozásnak, az örvendezésnek a közössége kellene, hogy legyen.

Ma kérjük a jó Isten kegyelmét a magunk számára, de azok számára is, akik itt a szomszédunkban egymással háborúznak, ismerjék fel azt, hogy, egyedül az Isten békéje teremthet békét, fegyverekkel nem lehet békét teremteni. Más a békeszerzés útja, mi már tudjuk: a kiengesztelődés.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ezek szerint minden vasárnap egy örvendezés kell, hogy legyen, hiszen mi mindannyian azért jövünk ide, mert tékozló fiai vagyunk az Istennek. Mi nem tartozunk az igazak közé, akik úgy gondolják, hogy nekik mindig igazuk van és éppen ezért ők valamilyenfajta dicséretre méltók. Mi nem vagyunk még a tiszták közé tartozók sem, akik a kirakatba valók, mi nem tartozunk még azokhoz sem, akik azzal dicsekednek esetenként, hogy ők minden előírást, törvényt, parancsot megtartanak, hát akkor mit kell még ennél többet tenni az embernek.

Testvérek! Ahogy említettem a szentmise bevezetőjében, azért mert mi keresztények vagyunk és hívők vagyunk, attól még emberek vagyunk, és minden egyes emberben ott lapul a tékozló fiú, és bizony kacérkodunk esetenként a rosszal. Aztán utána elkezdünk még magyarázkodni is, vagy akár nem is mentegetjük magunkat, aztán bizony igen sok esetben a visszavezető utat nem tudjuk. Mi, akik itt vagyunk, talán pontosan azért vagyunk itt, mert mi tudjuk a visszavezető utat, és éppen ezért ez a mai vasárnap a kiengesztelődés vasárnapja. Mi tudjuk azt, hogy az Isten szereti az embert, az Isten szereti azt a világot, amit teremtett.

A kiengesztelődés, amely megtörtént, Isten kiengesztelődése az egész világgal Jézus Krisztus által, aki valóban a legcsodálatosabb választ adta az Istennek mint ember. Éppen ezért

példaképünk ez a Jézus Krisztus, akinek az élete, a földi útja Istennel tökéletes harmóniában, összetartozásban volt, ami persze nem jelenti azt, hogy nekünk nincsenek ütközéseink az Istennel. Neki nem voltak, nekünk vannak, még akkor is, ha tudjuk, hogy melyik a hazavezető út, ha tudjuk azt, mit jelent Istenhez tartozni, mit jelent az a lelki béke, hogy összetartozunk az Istennel és az Isten szeret bennünket.

Azért egyet ne felejtsünk el: minden embernek legnagyobb szüksége arra van, hogy valaki szeresse. E nélkül nem lehet emberi életet élni és a keresztyénységnek ezért ez a központi üzenete, a kiengesztelődés ünnepe a mi üdvösségünk története szempontjából a legfontosabb. Azt jelenti, hogy az Isten mindig szeret bennünket. Akár sorakoztathatnám: Isten a Mindenható, Isten a Teremtő, Isten az Atyánk.

Igen, Isten a Teremtő, és az, amit az Isten teremtett, az csodálatos. Jobb nem lehet a világ. A teológusok vitatkoztak azon, ma már nem, ma már ez nem kérdés, hogy ez a világ, amelyben élünk, a legjobb világ. Nem lehetett volna ennél jobb világot teremteni, mert az Isten selejtet nem hoz létre. Tehát ez biztos, hogy a legjobb világ, ami lehetséges, és mi emberek is Istennek legtökéletesebb teremtményei vagyunk. Ezt így mondják, hogy az ember a teremtés koronája. Csak mindent el lehet rontani, nekünk sikerül is esetenként, és a kiengesztelődés ünnep ezt jelenti, hogy az Isten szeretete sose fogy el.

Ő a Mindenható, és hogyha vele kapcsolatban vagyunk, ez a kapcsolat olyanféle, mint ez a gyönyörű tavaszi világ. A téli világ halottnak mutatja magát és ilyenkor szinte egyik pillanatról a másikra kirobban az élet és megújul a természet. Új teremtés, akár így is mondhatnánk, minden tavasz új teremtés, új világ arculata jelenik meg. Isten a Teremtő. Amikor az Isten megteremtette a világot, a különböző teremtményi aktusokat ahogy leírja a Biblia, mindegyik után azt az igazságot ismétli: látá Isten, hogy jó, jó az, amit teremtett.

Itt van megint egy vigasztalás a mi számunkra. Amikor az ember elkutyulja az életét, amikor az ember elrontja az életét, az Isten akkor is, abban az elrontott életű emberben is látja azt a jót, amit a Teremtéskor az Isten megállapított mindegyikünkkel kapcsolatosan, amikor a világra jöttünk. Ez egy ajándék, Minden egyes ember Isten ajándéka a világ számára, amikor megszületik. Látá Isten, hogy jó és ezt az Isten akkor is látja bennünk, amikor mi tévelygünk, amikor messzire kerülünk az Istentől, mert az Isten hisz abban, hogy a szeretete elég lesz ahhoz, hogy észhez térítsen bennünket.

És ha az Atyaságára gondolunk... gondoljanak a testvérek Rembrandtnak a gyönyörű festményére. A tékozló fiú hazatérését festi meg, és ott térdepel a gyerek az apja előtt, és Rembrandt, micsoda zsenialitás, vaknak festi meg az apát. Az apa nem látja a fiút, csak azt „látja” (idézőjelben mondom, hogy látja), hogy ott térdepel előtte, és a két kezét az előtte térdeplő fiúra teszi és megtörténik az a csodálatos találkozás. Az a csoda, amit a vak apa a szívével fedez fel ebben a hazatérő, ebben a megtérő gyerekben.

Testvérek, a kiengesztelődés ünnepe az Isten felmérhetetlen szeretetének a programja a világgal kapcsolatosan, velünk emberekkel kapcsolatosan. Sajnos a mi esetünkben viszont azt kell mondani, hogy a tékozló fiú, akinek a történetét hallottuk a mai evangéliumban, arról hoz fájdalmas hírt, hogy minden eltékozolt élet sorstragédia. Minden eltékozolt élet bűnnek a története. Sorstragédia, talán így is mondhatnám: a fiúságnak a tragédiája.

Milyen érdekes ez is, föl se merült a lány a történetben. Milyen érdekes, mintha csak a férfiak tudnának ilyen tragikus helyzetet teremteni, a nők nem. Jaj na, azért nehogy igazságtalanok legyünk...! De nem arról van szó, hogy ők a kiemelték, a férfiak, hanem a valódi kapcsolat Isten és ember között a fiúság és atyaság kapcsolata, ezért a főszereplője a fiú, nem pedig egy

leánygyerek. Tékozló lányról nem szoktunk olvasni, bár velük kapcsolatban is vannak izgalmas történetek a Bibliából, de hagyjuk ezt.

Az üzenet valóban arról szól, hogy az ember felfogja-e a fiúság ajándékát. Mert Isten az Atya, itt az Atyának meg a Fiúnak a történetéről, kapcsolatáról van szó. Persze ez a fiú egy lánygyerek is lehet, de ugye így a legkifejezőbb, amikor egy fiú felfogja, hogy mit jelent az, hogy egy atyához tartozik, egy atyának a magjából születik és mindent ez határoz meg, hogy felismeri-e az atyaság ajándékát?

Egyébként a modern világnak egyik tragédiája, ezt nap mint nap halljuk, apátlan világban élünk. És bizony látjuk azt, hogy milyen tragikus azoknak a fiataloknak a sorsa, akik különböző intézményekben nőttek fel, mert nem tapasztalták meg az atya közelségét, nem tapasztalták meg az atyával való kapcsolatukat, az atyátólvalóságukat. Ezek a fiúk, nagyon sokat ismertem és ismerek ezek közül, valójában azt is megkérdőjelezzük, hogy egyáltalán mit jelent az, hogy valakinek a gyerekei. Egyébként ez a tékozló fiú is azt vonta kétségbe, hogy az apja őt nem is szereti. Kamaszkorban vannak ilyen eltévelyedések, hogy az a kamasz gyerek azt gondolja, hogy az apja csak uralkodik rajta, az apja csak mindig parancsol, az apjának elvárásai vannak, nem is szereti. Hát a pusztá tény, hogy ő van, az az atyai szeretet műve. A pusztá tény, hogy őneki van otthona, az az atyai szeretet műve.

És még itt lehetne mondani a nagy igazságokat, de a történetet ha figyeljük, azért az anyagi jólétet akarta ez a gyerek, az atya szeretete nem is kell. Add ide azt, ami nekem jár – mintha járna neki pusztán azért. Jár? Talán ez is igaz. Add ki az örökségemet! Milyen érdekes, Szentírás magyarázók ezzel is foglalkoznak, hogy vajon melyik földi atya mondja azt ilyen némán, szó nélkül: tessék. Még akár felelőtlenségnek is tűnhet. És hogyha a gyerek további történetét nézzük, akkor hát bizony hova lett az örökség, mi lett belőle?

Csak akkor döbben ez a fiatalember arra rá, hogy mi is történt vele, ezért sorstragédia az, ami vele történik, mert rádöbrent arra, hogy ez a szabadság, ez a függetlenség, ez az önállóság milyen csalfa volt és mindazok, akiket úgy gondolta, hogy magának megvásárolhat, azok mind hátat fordítottak, amikor bajba került. A disznók eledelével is megtöltötte volna a gyomrát, mert éhes volt. Ezek a fiatalok egyébként, akiket említettem, szinte mindig azzal jönnek, hogy éhes vagyok. Valójában ezzel, azzal, amazzal megtöltheti azért a gyomrát mindenki, de a szeretetet nem tudja nélkülözni. Valóban a szeretetre éhesek és bizony annyira tönkre tudják tenni az életüket, hogy már a szeretetet sem tudják értékelni, ha megjelenik valakinek a részéről irányukban.

Kedves jó Testvérek! Ez tragikus emberi út. Viszont akkor, amikor az történik, ami ezzel a fiúval is történt, hogy elgondolkodott azon, hogy mit is tett, ez az első lépés: fölkelek és atyámhoz megyek. Most nem ismételtem azt, amit hallottak. Tessék elolvasni, aki még szemeztetni akar meg ízeletetni akarja ezt a történetet, de a lényeg ez, hogy elindul haza és ez a találkozás a leggyönyörűbb, mert ez az apa mindig várta haza. Nem lehet olyan messze elmenni, hogy kiöljük az apából a hazaváró szeretetet és az Isten, aki a kiengesztelődés Istene, az a valaki, akinek a szívéből az irántunk való szeretet nem tud eltűnni. Nincs, mi kiölje az Istenből ezt a hazaváró szeretetet.

Kedves jó Testvérek! Az Isten szeretettörténete az egyetlen lehetősége az embernek, mint ahogy egymással való kapcsolatunk története is kizárólag a szeretet története, vagy hazugság. Nyilvánvaló, a szeretet drámai és a drámát el kell játszani. Vagy belehalunk a szeretetbe, vagy nincs is. Ez a mai ünnep pontosan arról szól, hogy mindegyikünk élettörténete Isten jóságának a függvénye. Aki ezt nem látja be, az nézzen körül ebben az istentelen világban. A világ mindig olyan volt, amilyen, de ez a mai világ különösen eltévelyedett embereknek a világa,

mert a szabadság útjáról álmodoznak az emberek, a függetlenség útjáról álmodoznak az emberek, a magam útját járom, gondolkodnak, és sehova se érnek el.

Ez a mai ünnep egy nagy igazságra felhívja figyelmünket. Azon túl, hogy a keresztények Istene, a hívők Istene ad egyetlen használható választ életünk értelmezésére, életünk programozására, nincs más jó válasz, akárki, akármit mond. Viszont egyet nem szabad elfelejteni. Ehhez az Istenhez egyetlen út vezet, az alázatosság, mert ennek az Istennek egyetlen útja vezet hozzánk, ez pedig az irgalom. Ha az alázatos ember találkozik az irgalmas Istennel, akkor Istenhez talált és akkor egy új élet az ember ajándéka. Én azt kívánom mindenkinek, hogy jöjjön létre ez a találkozás az Istennel és mindegyikünk örüljön a másik új életének, amely egymás számára nagy ajándék.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Mához egy hétre a Szentföld javára történik a perselygyűjtés. Szentföld is egy olyan hely, hogy Jeruzsálem a fővárosa, a béke városa, de Jézus születése óta ott mindig cirkusz van és háborúk. Szomszédunkban is háború van és tele van az országunk ilyen jámborságokkal, mindenütt imádkoznak a békéért, a szomszédunkban dúló háború végéért. Minden misében imádkozzuk: a Te békéd! Majd fegyverekkel lehet békét teremteni?! Aki még olyan naiv, hogy ez lehetséges, hát az gondoljon arra, hogy semmi köze az Istenhez. A javainkat is, az életünket is biztonságban szeretnénk és minden döntésünkkel valamiképpen ezt akarjuk kifejezni, de addig, amíg az emberek számára béke az, hogy ami nekem jó, az a béke, addig hazudunk magunknak is, egymásnak is. Mert a béke, az az együttélés, egymás szolgálatának az öröme. Én az Isten áldásával ezt szeretném közvetíteni mindenkinek. A mai vasárnap, a kiengesztelődés vasárnapja világosítsa meg az értelmünket!

+ *Á L D Á S* +